

Sommige mensen hadden talent, andere hadden geluk, en Mins, zo besepte hij op dat moment, had geen van beide. Het wilde hem niet lukken het koordje van de geldbuidel van de koopman met zijn mes door te snijden, en hij bleef als verstijfd staan met de buidel nog in zijn hand. Hij wist dat je volgens het zakkenrollerscredo aan één aanraking voldoende moest hebben, en na zijn twee eerdere pogingen was hij plichtsgetrouw weer in de menigte verdwenen. Maar een derde mislukte poging zou betekenen dat de anderen hem opnieuw geen aandeel van het eten zouden geven. Mins had te erge honger om het op te geven.

Met zijn handen nog altijd onder de mantel van de koopman wachtte hij af. De man leek zich nergens van bewust.

Moet ik het nog eens proberen?

Die gedachte was idioot, maar zijn lege maag won de strijd van zijn gezonde verstand. In een moment van wanhoop wierp Mins alle voorzichtigheid overboord. Het leer voelde vreemd dik. Hij zaagde heen en weer en voelde de buidel loskomen, maar er was iets niet in de haak. Bijna onmiddellijk besepte Mins zijn fout. Hij had niet het koordje van de geldbuidel van de koopman doorgesneden, maar zijn riem. Meegetrokken door het gewicht van de wapens van de dikke man gleeed de leren riem als een sissende slang over zijn buik omlaag naar de straatkeien.

Mins bleef ademloos en roerloos staan terwijl zijn tien korte levensjaren voor zijn ogen voorbijflitsten.

Rennen! krijste de stem in zijn hoofd toen hij besepte dat hij één of hooguit twee seconden had voordat zijn slachtoffer...

De koopman draaide zich om.

Hij was een forse, lobbessachtige kerel met wangen als zadeltassen die gloeiden van de kou. Toen hij de geldbuidel in Mins' hand zag, werden zijn ogen groot. 'Hé, jij daar!' De man greep naar zijn dolk, en zijn gezicht vertrok van verbazing toen hij die niet op zijn plek aantrof. Terwijl hij nog naar zijn andere wapen tastte, zag hij ze beide op de straatkeien liggen.

Mins gaf gehoor aan de stem van zijn slimmere ik en zette het op een lopen. Zijn gezonde verstand vertelde hem dat de beste manier om aan een woedende reus te ontsnappen, was door de nauwste doorgang op te zoeken. Hij dook onder een bierkar voor Herberg de Blauwe Zwaan en gleed eronderdoor. Met zijn mes en de buidel tegen zijn borst geklampt, krabbelde hij weer overeind en rende het steegje in. De verse sneeuwval bemoeilijkte zijn ontsnapping, en toen hij de hoek om vluchtte, gleden zijn kleine voeten weg.

'Stop! Dief!' De kreten klonken van een stuk verder weg dan hij had verwacht.

Mins bleef rennen. Eindelijk arriveerde hij bij de stal en dook daar tussen twee planken door van het hek rondom de mesthoop. Uitgeput hurkte de jongen neer met zijn rug tegen de achterwand. Hij stak zijn mes onder zijn riem. De buidel stopte hij in zijn hemd, waar hij een duidelijk zichtbare bobbel vormde. Hijgend bleef hij tussen de stomende hopen mest zitten, zijn best doend om ondanks het bonzen in zijn oren goed te luisteren.

'Daar ben je!' riep Elbrecht, en hij gleed uit in de sneeuw en greep zich aan het hek vast om overeind te blijven. 'Wat een uilskuiken ben jij. Zoals je daar bleef staan wachten tot die vetzak zich omdraaide. Je bent een hansworst, Mins. Dat is... dat is het enige wat ik ervan kan maken. Ik weet eerlijk waar niet waarom ik je nog iets probeer bij te brengen.'

Mins en de andere jongens noemden de dertienjarige Elbrecht altijd de Oude Man. Hij was de enige van hun kleine bende die een echte mantel droeg, een smoezelig grijs ding met een doffe, metalen gesp. Elbrecht was het slimste en meest bedreven lid van de groep, en Mins vond het verschrikkelijk om hem teleur te stellen.

Binnen een paar seconden verscheen ook Brand, en hij kwam lachend bij Elbrecht aan het hek staan.

‘Het is niet grappig,’ zei Elbrecht.

‘Maar... hij...’ Overmand door een lachbui kwam Brand niet uit zijn woorden.

Evenals de andere twee was Brand vies, mager en gekleed in slecht bij elkaar passende kleren in uiteenlopende maten. Zijn broek was te lang, en er lag sneeuw in zijn omgeslagen broekspijpen. Zijn tuniek was het enige kledingstuk dat hem goed paste. Die was gemaakt van groen brokaat afgezet met mooi, soepel leer, en werd aan de voorkant dichtgehouden door chic bewerkte, houten pinnetjes. Hoewel Brand een jaar jonger was dan de Oude Man, was hij net ietsje langer en ook breder van bouw. In de onuitgesproken hiërarchie van hun bende bekleedde Brand de tweede positie – Elbrecht had de hersenkracht, en hij de spierkracht. Kein, tot slot, had als de beste zakkenroller de derde positie. Dat betekende dat Mins onbetwistbaar onder aan de pikorde stond. Zijn lengte paste bij zijn positie, want hij was maar net een meter twintig lang en woog nauwelijks meer dan een natte kat.

‘Hou op, zeg,’ snauwde de Oude Man. ‘Ik probeer dat joch wat duidelijk te maken. Die stunt had hem zo zijn leven kunnen kosten. Het was stom – niet meer en niet minder.’

‘Nou, ik vond het briljant.’ Brand veegde de lachtranen uit zijn ogen. ‘Ik bedoel, ja, natuurlijk was het stom, maar het was wel echt schitterend. Zoals Mins daar met zijn ogen stond te knippen terwijl die kerel naar zijn wapens greep. Maar die kon hij niet vinden, want dat halfgare sukkeltje heb zijn hele verdomde riem doorgesneden! En toen...’ Brand wist met moeite een nieuwe lachbui te onderdrukken. ‘Het beste was nog toen

Mins ervandoor ging en die vetzak hem achterna wilde rennen en zijn broek afzakte. Hij donderde om als een gekapte boom. Boem! Zo in de goot. Bij Mar, ik lachte me dood.'

Elbrecht probeerde nog streng te blijven kijken, maar al snel lagen ze alle drie in een deuk om de manier waarop Brand het verhaal vertelde.

'Oké, oké, genoeg.' Elbrecht kreeg zichzelf weer in de hand en kwam direct ter zake. 'Laat zien die buidel.'

Mins viste de buidel tevoorschijn en overhandigde hem met een brede grijns. 'Voelt zwaar aan,' meldde hij trots.

Elbrecht trok het koordje open, bestudeerde de inhoud en trok een afkeurend gezicht. 'Allemaal koperstukken.'

Brand en Elbrecht wierpen elkaar een teleurgestelde blik toe, en Mins kortstondige opgetogenheid vervloog weer. 'Hij voelde zwaar aan,' herhaalde hij, voornamelijk tegen zichzelf.

'Wat nu?' vroeg Brand. 'Laten we hem het nog eens proberen?'

Elbrecht schudde zijn hoofd. 'Nee, en we zullen allemaal een tijdje van het Kerkplein moeten wegblijven. Te veel lui hebben Mins gezien. We moeten maar dichterbij de poorten aan de slag. Kunnen we uitkijken naar nieuwkomers en hopen dat we een mooie slag kunnen slaan.'

'Wil je dat...' begon Mins.

'Nee. Geef me mijn mes terug. Het is Brands beurt.'

Op een sukkeldrafje volgden de jongens het spoor dat de ochtendpatrouilles in de verse sneeuwval hadden achtergelaten naar de muren van het paleis. Ze bogen af naar het oosten en kwamen uit bij het Keizersplein. Daar arriveerde uit heel Avryn volk voor de Wintertijfestiviteiten, en het wemelde op het grote open plein dan ook van de potentiële slachtoffers.

'Daar,' zei Elbrecht, en hij wees in de richting van de stadspoort. 'Die twee. Zie je ze? Die lange en dat kleintje.'

'Die zien er wel erg bedroevend uit,' zei Mins.

'Helemaal op,' stemde Brand in.

'Hebben vast de ganse nacht zonder rust door de storm gereden,' zei Elbrecht met een gretige glimlach. 'Ga maar, Brand,

trakteer ze op de behulpzame-staljongenstruc. Mins, ik wil dat je goed oplet hoe hij dit doet. Het kan wel eens je enige hoop zijn, want van buidelsnijden heb je geen kaas gegeten.’

Rolf en Hadriaan reden het Keizersplein op op paarden waar de ijspegels aan hingen. Tegen de vrieskou ingepakt in besneeuwde dekens, zagen de twee eruit als spoken. Ze hadden alle kleren aangetrokken die ze hadden, maar desondanks waren ze slecht uitgerust geweest voor de winterse wegen, laat staan voor de bergpassen die ze tussen Ratibor en Aquesta hadden moeten oversteken. En de sneeuwstorm die de hele nacht door had geraasd, had het er ook niet aangenamer op gemaakt. Ze brachten hun paarden tot staan, en Rolf zag Hadriaan in zijn handen blazen. Ze hadden geen van tweeën winterhandschoenen. Hadriaan had stroken stof van zijn deken afgesneden en die om zijn vingers gewikkeld, maar Rolf had verkozen zijn handen in zijn mouwen naar binnen te trekken. De aanblik van zijn handenloze armen was verontrustend, want hij deed Rolf denken aan de oude tovenaar. De twee hadden over zijn moord gehoord toen ze Ratibor aandeden. Daar in de stad was Esrahaddon laat op een avond voor eeuwig tot zwijgen gebracht.

Ze waren wel van plan geweest ergens handschoenen aan te schaffen, maar zodra ze Ratibor binnen waren gereden, hadden ze de bekendmakingen gezien over de aanstaande executie van de leider van de nationalistten. Het keizerrijk was van plan Degán Grim als onderdeel van de Midwinterfestiviteiten op de brandstapel te zetten voor het publiek in de keizerlijke hoofdstad Aquesta. Gezien het feit dat Hadriaan en Rolf op zoek naar Grim net maanden op de hoge zeeën en in diepe oerwouden hadden doorgebracht, was het evengoed een pijnlijke klap als een opluchting om opeens op de deur van iedere taveerne in de stad aangeplakt te zien staan waar de man zich bevond. Uit angst dat er zich weer een nieuwe ramp zou voordoen die hen ervan weerhield hem eindelijk te bereiken, waren ze de volgende ochtend vroeg op pad gegaan, lang voordat de handelaars hun winkels hadden geopend.

Rolf wikkelde zijn sjaal af, wierp de kap van zijn hoofd en keek om zich heen. De hele zuidzijde van het plein werd ingenomen door het paleis, dat onder een laag sneeuw lag. Aan alle andere kanten zaten winkeltjes en stonden karren met koopwaar. Bontwerkers hadden gevoerde mantels en hoeden uitgestald. Schoenmakers praatten in op voorbijgangers en boden aan om hun laarzen in te smeren met olie. Bakkers verleidden reizigers met koekjes in de vorm van sneeuwvlokken en gebakjes bestrooid met wit poeder. En overal hingen felgekleurde vaandels om de aanstaande festiviteiten aan te kondigen.

Rolf was net van zijn paard geklommen toen er een jongetje op hen af kwam rennen. ‘Uw paarden wegbrengen, meneer? Een nacht in een stal voor slechts een zilverstuk per paard. Ik zal ze zelf afborstelen en zorgen dat ze goeie haver te eten krijgen.’

Ook Hadriaan steeg af en wierp met een glimlach naar de jongen zijn kap af. ‘Zing je ’s avonds ook een slaappleidje voor ze?’

‘Absoluut, meneer,’ antwoordde de jongen zonder een moment van aarzeling. ‘Dat kost u twee koperstukken extra, maar ik heb best een goeie zangstem, eerlijk waar.’

‘Geen stal in de stad vraagt meer dan vijf koperstukken per paard per nacht,’ zei Rolf.

‘Niet deze maand, meneer. De prijzen zijn drie dagen geleden omhooggegaan voor het Wintertij. Alle stallen en kamers lopen rap vol. Dit jaar al helemaal. U heb mazzel dat u tijdig bent aangekomen. Over twee weken zullen ze de paarden achter jagersschermen in de velden onderbrengen. Dan zijn aarden vloeren de enige slaapplekken die nog over zijn, en laten mensen zich voor vijf zilverstukken de man als brandhout opstapelen. Ik weet precies waar u voor het minste geld het beste terecht kan. Een zilverstuk is op het moment een goeie prijs. Als u een paar dagen later was, had u het dubbele betaald.’

Rolf nam hem eens goed in zich op. ‘Hoe heet je?’

‘Brand de Stoutmoedige, word ik wel genoemd.’ Hij ging goed rechtop staan en trok de kraag van zijn tuniek recht.

Hadriaan grinnikte en vroeg: ‘Hoezo dat?’

‘Omdat ik nog nooit een gevecht uit de weg ben gegaan, meneer.’

‘Is dat hoe je aan die tuniek bent gekomen?’ vroeg Rolf.

De jongen keek omlaag alsof hij het kledingstuk niet eerder had opgemerkt. ‘Dit ouwe vod? Ik heb er thuis vijf liggen die mooier zijn. Deze heb ik alleen maar aan zodat die niet nat worden van de sneeuw.’

‘Nou, Brand, denk je dat je deze paarden naar de Binnenhoftaveerne op de kruising van de Halstraat en de Koswallaan kunt brengen en daar in de stal kunt laten zetten?’

‘Dat kan ik zeker, meneer. Een goede keuze, als ik het mag zeggen. Die wordt beheerd door een fatsoenlijke eigenaar die eerlijke prijzen rekent. Precies de taveerne die ik wou voorstellen.’

Rolf gniffelde naar hem. Toen richtte hij zijn ogen op twee jongetjes die een eindje bij hen vandaan stonden te doen alsof ze niet bij Brand hoorden. Hij gebaarde dat ze naar hen toe moesten komen. De jongens leken even te aarzelen, maar toen hij het gebaar herhaalde, gaven ze schoorvoetend gehoor.

‘Wat zijn jullie namen?’ vroeg Rolf.

‘Elbrecht, meneer,’ antwoordde de langste van de twee. De jongen was ouder dan Brand en had een mes verborgen onder zijn mantel. Rolf vermoedde dat hij de leider van het groepje was, en dat hij Brand erop uit had gestuurd om hun dit praatje te verkopen.

‘Mins, meneer,’ zei de andere, die zo te zien de jongste was, en wiens haar tekenen vertoonde dat het onlangs was bijgeknipt met een bot mes. De kleren die het jochie aanhad, waren weinig meer dan vodden van vuile, versleten wol. Zijn hemd en broek lieten ringen roze huid bloot op zijn polsen en schenen. Van al zijn kleding paste de opengescheurde, geweven zak die over zijn schouders hing, hem nog het beste. De zak was van dezelfde stof als de lappen die hij om zijn voeten had gewikkeld en bij zijn enkels met touwtjes had vastgebonden.

Hadriaan controleerde de bekapping van zijn paard, trok

zijn slagzwaard ertussenuit en stak het in de schede die onder zijn mantel op zijn rug hing.

Rolf overhandigde de eerste jongen twee zilverstukken en zei toen tegen alle drie samen: ‘Brand hier gaat onze paarden in de stal van de Binnenhof onderbrengen en een kamer voor ons reserveren. Terwijl hij daarmee bezig is, blijven jullie twee hier om wat vragen voor ons te beantwoorden.’

‘Maar, eh, meneer, we kunnen niet...’ begon Elbrecht, maar Rolf negeerde hem.

‘Wanneer Brand eenmaal terug is met een ontvangstbewijs van de taveerne, geef ik iéder van jullie een zilverstuk. Als hij niet terugkomt, als hij in plaats daarvan ervandoor gaat en de paarden verkoopt, snijd ik jullie kelen door en hang ik jullie aan je voeten aan de poort van het paleis. Dan vang ik jullie bloed op in een emmer en gebruik ik het om in grote letters aan de stad te verkondigen dat Brand de Stoutmoedige een paardendief is. En dan spoor ik hem op met behulp van de keizerlijke garde en bepaalde andere connecties die ik hier in de stad heb, en zorg ik ervoor dat hem hetzelfde lot wacht.’ Rolf keek de jongen strak aan. ‘Begrijpen we elkaar, Brand?’

De drie jongens staarden hem aan met openhangende monden.

‘Bij Mar! U heb niet veel vertrouwen in mensen, hè, meneer?’ zei Mins.

Rolf grijnsde onheilspellend. ‘Reserveer de kamer onder de namen Grauw en Boudewijn. Vort nu, Brand, maar doe er niet te lang over. Je wilt je vrienden niet ongerust om je laten worden.’

Brand leidde de paarden weg, en de andere twee jongens keken hem na. Toen Brand over zijn schouder keek, schudde Elbrecht even licht zijn hoofd.

‘Goed dan, jongens, vertel ons eens wat er dit jaar allemaal op het programma staat aan festiviteiten.’

‘Nou...’ begon Elbrecht, ‘ik denk dat dit het bijzonderste Wintertij wordt in wel honderd jaar, met het huwelijk van de keizerin en zo.’

‘Huwelijk?’ vroeg Hadriaan.

‘Ja, meneer. Ik dacht dat iedereen daarvan wist. De uitnodigingen zijn al maanden geleden verstuurd, en er komen uit de hele wereld rijkelui hierheen, zelfs koningen en koninginnen.’

‘Met wie gaat ze trouwen?’ vroeg Rolf.

‘Zijne vetzakkigheid Edelbert,’ zei Mins.

Elbrecht siste hem toe: ‘Hou je kop, Mins.’

‘Hij is een slang.’

Elbrecht gromde en gaf hem een draai om zijn oren. ‘Dat soort praat kan je je nek kosten.’ Toen keek hij Rolf en Hadriaan weer aan en zei: ‘Mins is een beetje verliefd op de keizerin. Hij heeft het niet zo op de ouwe koning, nu die met haar gaat trouwen.’

‘Ze is net een godin, eerlijk waar,’ verkondigde Mins met een dromerige blik. ‘Ik heb haar gezien. Toen ze afgelopen zomer haar toespraak hield, toen ben ik op dat dak daar geklommen om haar beter te kunnen zien. Ze glinsterde als een ster, eerlijk waar. Bij Mar, ze is zo mooi. Je kan echt zien dat ze de dochter van Novron is. Ik heb nog nooit iemand gezien die zo mooi is.’

‘Ziet u wat ik bedoel? Waar het de keizerin betreft, is Mins een tikkie maf,’ zei Elbrecht verontschuldigend. ‘Hij moet er nog aan wennen dat regent Edelbert de touwtjes weer in handen krijgt. Niet dat hij ze ooit echt heeft losgelaten natuurlijk, daar was de keizerin te ziek voor.’

‘Keizerin Modina was ziek gemaakt door het monster dat ze in het noorden heeft gedood,’ legde Mins uit. ‘Ze lag op sterven van het vergif, en genezers uit alle windstreken hebben geprobeerd haar te helpen, maar het lukte niemand. Toen heeft regent Saldur zeven dagen en zeven nachten lang gebeden zonder te eten of te drinken. Maribor toonde hem dat het pure hart van een dienstmeisje genaamd Amilia uit Tarinvallei de kracht had om de keizerin te genezen. En dat was echt zo. Vrouwe Amilia zorgt voor de keizerin en helpt haar weer gezond te worden en ze doet het heel goed.’ Daar pauzeerde hij even om adem te halen. Zijn ogen straalden en zijn glimlach werd breder.

‘Mins, genoeg,’ zei Elbrecht.

‘Waar zijn die voor?’ vroeg Rolf, wijzend naar de tribunes die in het midden van het plein werden opgericht. ‘Ze gaan het huwelijk toch niet hierbuiten voltrekken?’

‘Nee, het huwelijk zal in de kathedraal plaatsvinden. De tribunes zijn opgericht zodat iedereen de executie kan zien. Ze gaan de aanvoerder van de rebellen terechtstellen.’

‘Ja, dát nieuwtje hadden we gehoord,’ zei Hadriaan zacht.

‘O, bent u hier dan voor de executie?’

‘Min of meer.’

‘Ik heb onze plekjes al uitgezocht,’ vertelde Elbrecht. ‘En ik ga Mins de avond van tevoren vast hierheen sturen om ze bezet te houden.’

‘Hé, waarom moet ik dat doen?’ vroeg Mins.

‘Brand en ik moeten al onze spullen meebrengen. Jij bent te klein om daarmee te helpen, en Kein is nog altijd ziek, dus moet jij...’

‘Maar jij hebt die mantel, en het zal ijskoud zijn om daar te zitten.’

De twee jongens kibbelden verder, maar Rolf kon zien dat Hadriaan niet meer naar hen luisterde. De ogen van zijn vriend bewogen over de poorten, muren en ingang van het paleis. Hadriaan was wachters aan het tellen.

De kamers in de Binnenhoftaveerne waren precies hetzelfde als kamers in elke andere taveerne – klein en kleurloos, met afgesloten houten vloeren en een mufte geur. In elke kamer lag bij de haard een klein stapeltje brandhout klaar, maar nooit genoeg voor de hele nacht. Als gasten warm wilden blijven, waren ze gedwongen hout bij te kopen tegen woekerprijzen. Rolf maakte zijn gebruikelijke rondgang over straat, uitkijkend of er geen gezichten waren die hij te vaak zag opdagen. Toen hij naar hun kamer terugkeerde, voelde hij zich gerustgesteld dat niemand hun aankomst had opgemerkt – of tenminste niemand van wie het iets uitmaakte.

‘Kamer acht. Al bijna een week,’ zei Rolf.

‘Een week? Waarom al zo lang?’ vroeg Hadriaan zich af.

‘Als jij tien maanden in het jaar in een klooster woonde, zou je dan niet ook extra vroeg op pad gaan voor het Wintertij?’

Hadriaan pakte zijn zwaarden, en samen liepen ze door de gang. Rolf stak het slot van een van de kamers open en liet de verweerde deur naar binnen zwaaien. Bij de achtermuur van de kamer stonden twee kaarsen te branden op een tafeltje gedekt met borden, glazen en een fles wijn. Voor een spiegel aan de muur stond een man gekleed in fluweel en zijde de strik goed te doen die zijn blonde haar naar achteren hield, en de hoge kraag van zijn overjas recht te trekken.

‘Zo te zien verwachtte hij ons al,’ zei Hadriaan.

‘Zo te zien verwachtte hij al iémand,’ verbeterde Rolf hem.

‘Wat krijgen...’ Geschrokken draaide Albert Wijnterp zich om. ‘Is het te veel gevraagd om te kloppen?’

‘Wat kan ik zeggen?’ Rolf liet zich op het bed vallen. ‘We zijn maar een stel schurken en dieven.’

‘Schurken zonder twijfel,’ zei Albert. ‘Maar dieven? Wanneer hebben jullie voor het laatst iets gestolen?’

‘Bespuur ik daar onvree?’

‘Ik ben een burggraaf. Ik heb een reputatie die ik in stand moet houden, en dat vereist een zeker minimuminkomen – geld dat ik niet binnenkrijg wanneer jullie op je krent zitten.’

Hadriaan ging aan het tafeltje zitten. ‘Dit is niet zomaar onvree. Hij geeft ons zowaar een standje.’

‘Is dat de reden dat je zo vroeg al hier bent?’ vroeg Rolf. ‘Om te proberen klussen voor ons te vinden?’

‘Ten dele. Ik moest ook weg uit de Abdij der Winden – ik word een mikpunt van spot. Toen ik contact opnam met heer Daref, maakte hij aan één stuk door burggraafmonnik-grappen. Vrouwe Mae vindt mijn vrome kluizenaarsleven daarentegen juist wel intrigerend.’

‘En is zij degene voor wie...’ Hadriaan zwaaide een vinger rond over de netjes gedekte tafel.

‘Ja. Ik stond op het punt haar te gaan ophalen. Maar nu moet ik zeker gaan afzeggen?’ Hij keek tussen de twee heen en weer en zuchtte.